

**[Aksel Larsen.]**

vil forsøge at udnytte den ved Forkastelsen saavel som ved det foreliggende Lovforslags Vedtagelse her paa Rigsdagen opstaaede Situation til at foretage Ting, der vil være meget betænkelige for os alle. Her nytter det saa ikke at tale om Logik eller at komme med en nærmest mekanisk Henvisning til, hvordan det gik for 2 Aar siden; her maa man tage lidt mere dialektisk Stilling til Problemet. Naar Staten tiltager sig Ret til paa en Mængde Detailomraader at gribe ind og bestemme Befolkningens eller Befolkningsgrupperes økonomiske Forhold, saa bør den have Pligt til at gribe ind overalt, øve størst mulig Retfærdighed mod alle; ellers risikerer man, at ingen bliver tilfreds, men at alle bliver utilfredse, og at det hele, hvis jeg maa bruge det Udtryk, ramler sammen.

Jeg tror ikke, at det Billede, det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen maalede af Forholdene paa Landet, er rigtigt, jeg anser det for at være for mørkt. Paa den anden Side vil jeg heller ikke paastaa, at største Parten af Landbrugerne har tilfredsstillende Arbejdsforhold, for det har de ikke, og saa staar de i den Situation, at de kan konstatere det, vi saa tit har udtalt fra denne Talerstol, at siden Krisen brød ud i Danmark, i 1930—31, er de rige blevet rigere, de fattige blevet fattigere. Ja, Landbrugerne er ikke ene om at konstatere dette, det kan Arbejderne ogsaa konstatere, det kan de arbejdsløse konstatere, og noget lignende kan de næringsdrivende sige, og Fiskerne kan sige det med allerstørste Ret. Men det er klart, at Befolkningens store arbejdende Flertal, som ser dette, som daarligt kan aabne en Avis ved Foraarstid uden at faa det konstateret gennem Beretningerne fra Aktieselskabernes Bestyrelsesmøder og Generalforsamlinger, som er vidende om, at blot under tre af de værste Kriseaar fra 1932 til 1935 fik vi 142 Halv-millionærer og 55 Helmillionærer mere her i Landet, og at i Løbet af 4 Aar fra 1932—36 voksede Formueejernes Formuer med 1½ Milliard Kroner — det er klart, at det saa siger: Her er noget galt fat, her bliver begaaet Uret mod os.

Paa Baggrund af alt dette, at i hvert Fald store Landbrugerkredse har en ubestridelig Ret til at opponere mod den økonomiske Politik og spørge: Hvorfor lægger man ikke Byrden paa deres Skuldre, som har beriget sig under Krisen, forøget deres Bo, medens Land og Folk i øvrigt er blevet fattigere? har det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens halvt skjulte Trusler mulig-

vis større Betydning, end man ellers skulde være tilbøjelig til at tillægge dem. Og det er alt dette, jeg gerne vilde have, at Socialdemokratiet og Regeringen dog skulde indse.

Som Situationen har udviklet sig, er der ngen Vej uden om at lovfæste Forligsmandens Mæglingsforslag i Slagterikonflikten — jeg ser i hvert Fald ingen anden farbar Vej, men den er ikke god. Den er daarlig, det kan blive skæbnesvangert at gaa den Vej. Der er ganske vist endnu Tid til at tage Reb i Sejlene, at indse, at den Politik, Regeringen har staaet som Repræsentant for i det Tidsrum, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch studerer saa interesseret, ikke var Resultatet af forudlagte Planer, kølige Overvejelser og et fast Perspektiv, men at denne Politik var en Politik fra Tilfælde til Tilfælde, hvor man lod forskellige mere eller mindre vedkommende Kræfter spille ind og ofte søgte at sætte over, hvor Gærdet var lavest. Man maa erkende, at Facit nu viser denne Politik Fejltagtighed. Gør man det, er der Chance for, at man endnu kan naa at lægge Kursen om, inden det bliver for sent. Men det er alvorligt nok, at vi er kommet til en Lov som denne, hvis Vedtagelse man som sagt ikke kommer uden om. Regeringen maa gøre sig klar over, at længere gaar det heller ikke; nu kommer man til at tage fat paa en økonomisk Politik herhjemme i Overensstemmelse med, hvad det overvældende Befolkningsflertal ønsker, i Overensstemmelse med, hvad dette samme Befolkningsflertal havde ventet vilde blive Frugten af Landstingets Erobring. Man kommer til at holde op med at sidde paa det høje Stade og ud fra de ansvarliges Visdom dirigere Land og Rige og i Stedet for lægge Landets Sag i Folkets egne Hænder.

Maa jeg saa endelig sige et Par Ord, ikke alene til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, men til alle tilstedeværende Landbrugerepræsentanter og gennem dem til de Landbrugere, der jo dog er Slagterikonfliktens ene Part: Man er tilbøjelig til at beruse sig i Tanken om Landbruget som det betydende, det afgørende Erhverv og tro paa dets kolossale Styrke til, om end ikke ad parlamentarisk Vej — for den ved jeg det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen har opgivet, han har selv erklæret det herfra —, men saa ad anden Vej at gennemføre sin Vilje. Jeg tror ikke, det kan lade sig gøre. Det er ubestrideligt, der kan ikke i et Land som Danmark regeres mod Bønderne, det vil i hvert Fald være uhyre farligt, det vil faa skæbnesvangre Følger at forsøge paa i Længden at regere mod Bønderne — der